

Bolesław Panczenko

Myszki, st. 37, gm. Kiszkowo, woj.
poznańskie, AZP 48-31/172

Informator Archeologiczny : badania 29, 70

1995

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Myszki, st. 37
gm. Kiszkowo, woj. poznańskie
AZP 48-31/172

Poznańskie Towarzystwo Prehisto-
ryczne w Poznaniu

Badania prowadził mgr Bolesław Panczenko. Finansowane przez EuRoPol Gaz SA w Warszawie. Osada wielokulturowa: elementy kultur amfor kulistych i łużyckiej, osada kultury przeworskiej, osada wczesnośredniowieczna, elementy osadnictwa późnośredniowiecznego.

Stanowisko odkryto w trakcie weryfikacyjnych badań powierzchniowych przeprowadzonych w 1994 r. w związku z planowaną budową gazociągu tranzytowego z Rosji do Europy Zachodniej. Jest ono położone w odległości 1500 m na południowy wschód od zabudowań wsi Myszki, na niewielkim wyniesieniu usytuowanym na południowym stoku szerokiej pradoliny rzeczki Mała Wełna. Badaniom wykopaliskowym poddano obszar kolizji stanowiska z projektowaną trasą gazociągu, tj. pas o szerokości 13 m i długości 152,5 m. Założono 2 wykopy badawcze — północny o powierzchni 838,5 m² oraz południowy o powierzchni 884 m², rozdzielone drogą gruntową Myszki-Zakrzewo (ok. 20 m bieżących pasa wydzielone z bezpośredniej interwencji archeologicznej).

Celem badań było rozpoznanie sytuacji kulturowej na zagrożonym zniszczeniem obszarze oraz ustalenie zasięgu i charakteru osadnictwa w dotychczas nie badanej powierzchniowo, z uwagi na strukturę upraw, części południowej. Zarejestrowano 47 obiektów nieruchomych: 4 paleniska, jamy gospodarcze i jamy nieokreślonego charakteru, dolki posłupowe (w tym pozostałość po trzech-czterech konstrukcjach naziemnych — chatach), piec garncarski wraz z towarzyszącym mu wkopem na składowanie popiołu. Pozyskano ponad 500 fragm. ceramiki (w tym z pieca garncarskiego 4 możliwe do całkowitej rekonstrukcji naczynia), krzemienie, nóż żelazny i połowę toporka kamiennego.

Z wstępnego rozpoznania wykopaliskowego omawianego stanowiska wynika, że przebadano peryferyjny, najdalej na południowy wschód wysunięty kraniec podstawowego trzonu osadniczego, jaki stanowi osada ludności kultury przeworskiej. Z jednostką tą należy wiązać 4 paleniska (jedno silnie zniszczone przez nowożytny wkop melioracyjny), jamy gospodarcze i jamy o nieokreślonej bliżej funkcji oraz dolki posłupowe — obiekty lokalizowane głównie w arach od 19 do 25 w wykopie północnym. Przynależność do tej kultury potwierdza ceramika występująca w samych obiektach lub w ich bezpośrednim sąsiedztwie, charakterystyczna dla okresu lateńskiego C i wczesnego okresu wpływów rzymskich.

Osadnictwo kultur wcześniejszych, tj. amfor kulistych i łużyckiej, jest reprezentowane w obu wykopach marginesowo, w postaci nielicznej ceramiki silnie rozdrobnionej i jednostkowych krzemieni. Na uwagę zasługuje połowa kamiennego toporka kultury amfor kulistych, wtórnie użyta w budowie kopuły wczesnośredniowiecznego pieca garncarskiego, oraz fragm. łużyckiej ceramiki malowanej.

W południowej części stanowiska uchwycono wschodni kraniec osady wczesnośredniowiecznej. Obok kilku jam gospodarczych odkryto jednowarstwowy piec do wypalania ceramiki, z zawartością kilku naczyń o różnym stopniu przepalenia. Cztery dość regularnie rozmieszczone wokół pieca dolki posłupowe wskazują na istnienie nad nim zaduszenia. Pozyskany materiał ceramiczny zarówno z tego, jak i pozostałych obiektów jest datowany na połowę fazy E — fazę F.